

[Niels Andersen.]

man hindrer en kapitalisering af huslejestigningen, som vil andrage 2 800 mill. kr.; derved hindrer man altså, at der bliver lagt denne byrde på den næste generation, som skal overtage ejendommene. Det er den væsentligste forskel mellem oppositionspartiernes og regeringspartiernes opfattelse af virkningerne af den foreliggende lovgivning. Selv om frihedstrangen hos mig er lige så stor som hos det ærede medlem hr. Lorentzen, er jeg dog glad for, at jeg er kommet ud over det stadium at ønske at begunstige de mennesker, som har mulighed for at kapitalisere de værdier, som samfundet til stadighed skaber. Vi må nå frem til her i samfundet at erkende, at de vilkår, vi gennem lovgivningen skal skabe, bliver lige for alle borgere, enten de er ejendomsbesiddere og grundejere eller ikke.

Derfor kan jeg heller ikke helt forstå det, når oppositionen prøver at skyde en kile ind mellem de finansieringsinstitutter, der skal oprettes, og siger, at man vil søge at begunstige det finansieringsinstitut, der skal oprettes af de sociale bolig-selskaber, på bekostning af bankernes finansieringsinstitut. Det, man skal stræbe frem imod, og det, jeg håber man stræber frem imod i de forhandlinger, som antagelig foregår i øjeblikket, må da være at give disse 2 finansieringsinstitutter lige vilkår at arbejde under, også således at de eventuelt kommende finansieringsinstitutter kan oprettes på de samme vilkår, men det kom tydeligt frem i det ærede medlem hr. Thestrups indlæg i dag, at bankerne helst ville have forbeholdt sig eneretten til at oprette et sådant finansieringsinstitut. Jeg anser det for et gode, at der kommer et konkurrencemoment ind med hensyn til disse finansieringsinstitutter, og jeg mener, at man skal holde muligheden åben for, at også andre finansieringsinstitutter i fremtiden kan oprettes.

Det er vist i det hele taget her, det store skelgår mellem os og oppositionspartierne, der ønsker fortsat at vandre ad de gamle, mosgroede stier, hvorved man begunstiger de mennesker, der nu engang har udbytningsmulighederne, og regeringspartierne, der ønsker at skabe lige vilkår for os alle sammen.

Det ærede medlem hr. Lorentzen troede ikke, at der ville finde en nedsættelse sted

af de kommunale skatter. Jeg vil ikke prøve på at rokke ved denne tro, men jeg vil dog have lov til at sige, at jeg må opfatte en sådan udtalelse som udtryk for mistillid til de siddende kommunalbestyrelser rundt omkring i byerne. Det er helt og holdent dem, det afhænger af, om disse penge skal anvendes til nedsættelse af kommunale skatter. Man kan i de foreliggende lovforslag ikke foreskrive andet, end at den indkomst, der bliver gennem ejendomsbeskatningen, skal indgå i driftsindtægten i den pågældende kommune. Når man så samtidig fra lovgivningsmagtens side foreslår gennemført en ændring i den kommunale skattelov, som netop skulle befordre denne skatnedsættelse, så kan lovgivningsmagten egentlig ikke gøre mere, så må det blive de kommunale bestyrelser, der skal gøre resten. Derfor synes jeg i og for sig ikke, der er grund til for mig at udtale den mistillid til kommunalbestyrelserne, som det ærede medlem hr. Lorentzen indirekte gjorde gennem de udtalelser, han fremsatte.

Det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Lorentzen omtaler grundskylden som delvis uensartet, idet den i høj grad er afhængig af de pågældende ejendommers beliggenhed. Den betragtning er jeg helt enig med ham i, og det er netop også denne beliggenhedsværdi, som vi fra vor side ønsker stadig skal forøges og gå ind i samfundets kasse. Retsforbundet har hele tiden hævdet, at de penge, som man på den måde i fællesskab skaber netop som følge af beliggenhedsværdi og andre ting, er noget, samfundet har krav på til de fælles udgifter.

Jeg skal ikke gøre synderlige bemærkninger herudover, men blot pege på den tale, oppositionspartierne har ført med hensyn til begunstigelser af de sociale bolig-selskaber. Man har omtalt 94 pct.-grænsen som den, der betegner en forskelsbehandling af private byggeselskaber og sociale bolig-selskaber. Det kom frem ved første behandling af de pågældende lovforslag, idet det ærede medlem hr. Carl P. Jensen klart fremførte, at de sociale bolig-selskaber forpligtede sig til at bruge hele det overskud, der fremkom ved driften af disse selskaber, til byggeri, og hvis andre bolig-selskaber ville indgå på samme forpligtelse, kunne man forhandle om, at også de kunne